

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. *, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно наказателно дело № 20232120200128 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на С. К. Т. с ЕГН: *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 85, срещу Наказателно постановление № 22-0769-003082/24.11.2022г., издадено от Началник група в ОДМВР-*, Сектор „Пътна полиция“, с което за нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал.3, пр.1 ЗДвП на жалбоподателят е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се посочва, че жалбоподателят не е знаел, че регистрацията на автомобила е била служебно прекратена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, като се представлява от адв. * от АК-*, който моли за отмяна на постановлението.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, се представлява от юрк. *, която моли за потвърждаване на постановлението.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН. Видно от разписката НП е връчено на жалбоподателят на 22.12.2022г., а жалбата е изпратена по куриер същия ден. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

Лицето * закупил на 25.03.2022 г. лек автомобил „Мерцедес ЦЛА 250“ с рег. № *, за което бил сключен изискуемият по силата на чл. 144, ал.2 ЗДвП писмен договор с нотариална заверка на подписите при Нот. № 539 (видно от справката на л. 8). Новият собственик обаче не подал заявление в Сектор „ПП“ за промяна на регистрацията в

законоустановения срок, поради което и регистрацията била служебно прекратена на 27.05.2022 г.

На 09.06.2022 г., около 17:55 часа, докато се движел в гр. * по ул. „Шейново“ до № 72 в посока № 80, горепосоченият автомобил, управляван от С. Т., бил спрян за проверка от полицейски патрул към 01 РУ-*. На място бил извикан екип на Сектор „Пътна полиция“, в състава на който влизал и св. К. М.. Последният направил справка за автомобила, при което установил, че същият е с прекратена регистрация.

За констатираното на място св. М. съставил АУАН № 072549, квалифицирайки тези факти като нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения и получил препис от него.

За случая била образувана преписка, като резултатът от същата бил докладван в РП-*. С постановление от 07.10.2022г. наблюдаващият прокурор преценил, че не са налице данни за извършено престъпление по чл. 345, ал.2 НК.

Въз основа на постановлението на БРП, на 24.11.2022г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в акта. Административнонаказващият орган взел предвид фактите, установени от разследването по случая и решил, че с поведението си Т. е осъществила състава на нарушението по чл. 140, ал.1 ЗДвП, поради което и на основание чл. 175, ал.3, пр. 1 ЗДвП й наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквата насока са и показанията на актосъставителя, които са еднопосочни и безпротиворечиви и които съда кредитира изцяло. Фактическата обстановка, като цяло не се оспорва и от жалбоподателят, който не отрича, че той е управлявал процесния автомобил, но заявява, че не е бил наясно с това, че регистрацията е била служебно прекратена.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателят, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл.84 от ЗАНН във вр.с чл.14 ал.2 от НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен **служебно** да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – младши автоконтрольор, който безспорно е длъжностно лице на службите за контрол, предвидени в ЗДвП и който по силата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП е компетентен да съставя АУАН за нарушения по този закон. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е

спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателят нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. В чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е посочено, че МПС следва да бъдат регистрирани, като се предвижда санкция за управление на нерегистрирано МПС в приложената от АНО санкционна разпоредба. Следва да се отбележи, че МПС с прекратена регистрация е МПС, което по същество не е регистрирано. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателят не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

Неоснователен е доводът, че имало един свидетел по АУАН, тъй като е видно, че са двама. Неоснователен е и доводът, че не било посочено качеството на свидетелите, тъй като изрично е подчертано, че са очевидци. Също така, индивидуализирано е и мястото на нарушението достатъчно ясно- ул. „Шейново“ до № 72 в посока № 80.

Въпреки това съдът счита, че в конкретния случай не се доказва субективната страна на вмененото нарушение, поради което и извършеното от Т. неправилно е било квалифицирано като административно нарушение. Това е така по следните причини:

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал.1 ЗДвП – по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. От своя страна, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.15 ЗДвП (в сила от 27.12.2017г.) – служебното прекратяване на регистрацията настъпва автоматично, ако новият собственик не изпълни задължението си в двумесечен срок от датата на покупко-продажбата да пререгистрира автомобила на свое име.

В конкретния случай автомобилът е бил собственост на лицето * по силата на сключен договор за покупко-продажба на Нот. № 539, който е следвало в двумесечен срок от сключване на договора да го регистрира, но не го е сторил. Регистрацията е била прекратена служебно, като липсват доказателства собственикът да е уведомяван за това.

За да е налице административно нарушение от субективна страна, следва деянието да било извършено виновно - т.е. подведеното под отговорност лице да е наясно с фактите и обстоятелствата относно състава на вмененото му деяние и да го извърши, било то умишлено или непредпазливо /съгласно указаното в чл. 7, ал. 1 от ЗАНН/. В конкретния случай АНО не е ангажирал никакви доказателства, от които да се направи извод, че към датата на управление на МПС – 09.06.2022г. жалбоподателят е бил наясно с това, че регистрацията на управлявания от него автомобил е била служебно прекратена от Сектор „ПП“-*. Тъкмо напротив – автомобилът е бил с регистрационни табели. Никой не е информирал жалбоподателя, че регистрацията на автомобила е прекратена. Тук следва да се отбележи, че и самият собственик може да не е знаел, но дори да се приеме, че като такъв е бил наясно, че не е изпълнил закона (доколкото незнанието на правото не извинява), то отново остава недоказано, че и Т. е била наясно с това обстоятелство. При тези факти не остава никакво съмнение, че реално жалбоподателят не само че не е знаел за служебната дерегистрация, а и обективно не е имал възможност да разбере за това. Всичко това обуславя извод, че реално жалбоподателят не е действал виновно, а от там извършеното от него не съставлява административно нарушение. В този смисъл са и мотивите на РП-*, обективирани в постановлението за прекратяване на ДП.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателят, като в хода на производството не са ангажирани доказателства за наличие на виновното извършване на вмененото нарушение, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени изцяло.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства страните имат

право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.143, ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л.35), в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Бе направено възражение за прекомерност, а съгласно чл. 63д от ЗАНН, предвижда, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съдът намира, че следва да се присъди цялото поискано възнаграждение, тъй като то съответства на минимално предвидения размер в чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към датата на договора за правна помощ- 25.01.2023 г. Доколкото преди изменението ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл.205 от АПК, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-* да заплати сторените в настоящото производство разноси.

Така мотивиран, *кият районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0769-003082/24.11.2022г., издадено от Началник група в ОДМВР-*, Сектор „Пътна полиция“, с което за нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал.3, пр.1 ЗДвП на С. К. Т. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР-* да заплати на С. К. Т. с ЕГН: *****, съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четирисотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.* в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – *: _____